

Sonraki birkaç gün herkes meşguldü. Her yıl farklı bir yerde düzenlenen ve bu seferki adresi Eski Foça olan bir şiir etkinliğine ev sahipliği yapan otelde boş bir yatak dahi kalmamıştı. Bazı katılımcılar otelde kalıyor, bazıları da öğlene doğru gelip gece geç saatlerde kaldıkları yere dönüyordu. Rafet ve Yannis sabahın köründen gece yarısına kadar ayaktaydı.

Özellikle ilk iki gün, bu ortamdan en çok memnun olan kişi Maral oldu, etkinliğe katılan otuz-kırk yaş arasında üç erkek şair, geldikleri andan itibaren onu tavlama yarışına girmişlerdi. Yannis'ten göremediği ilgiyi bu adamlardan görünce sıkıntısı azalmıştı.

Maral'ın mini eteği, düzgün bacakları, diri vücudu ve uzun saçları, her daim makyajlı yüzü, şair olduklarına inanan adamları ziyadesiyle duygusallaştırdı. Üçü de etkinlikle pek ilgilenmedi, nihayetinde şairdi onlar ve aşk gelmişti bir kere...

Aşk... Bu üç harfli mucizevi kelimenin, bir ilişkideki tüm pislikleri durulamadan kurulamadan temizleyebilen gücünü yıllar önce keşfetmişlerdi. Böyle birçok etkinlikte gerek jüri üyesi gerek şair olarak bulunmuşlardı.

Sohbetlerin konusu genellikle şiirden anlamayan büyük çoğunluğun sığ hayatları üzerine olurdu. Başkalarının sığığında ne kadar bahsederlerse kendilerini o kadar derin hissederdilerdi.

Bu uhrevi duygular içinde vazifelerini yaptılar, genç kızın bedeniyle şaha kalkan hormonlarını aşkla parlatıp yazdıkları şiirleri ikinci gün ona sundular.

O gün Maral'ın hayatının en güzel günlerinden biriydi. Hak yerini buluyordu işte! Onun da değerini anlayan erkekler vardı. Şiirlerin üçü de çok güzeldi doğrusu!

Edebi donanımını Facebook sayfalarında hisli fotoğraflara yapıştırılmış üç-beş dizeye borçlu olan Maral bu şiirleri çok beğendi ve elbette en çok en yakışıklı bulduğu adamın, bir reklam şirketinin sahibi de olan Levent'in şiirinden etkilendi.

O akşam mesaiden sonra Levent'le buluştu. Tek sorun, o hengamede bu bilgiyi ne Yannis'e ne de Rafet'e ulaştırabilmişti. Yine de çok güzel bir akşamdı. Levent yemek boyunca onun güzelliğini şairane bir biçimde anlattı, iltifatlar yağdırdı ve onu mest etti.

Maral onun hayatında olsa, yazacağı şiirlerin her biri şaheser olurdu kuşkusuz! Ahhh böyle bir aşkı ne kadar uzun süredir beklemişti! Arkadaşlarına, Emre ve Arda'ya üzülmüştü ama ne yapabiliirdi ki? Bir kıızı bin kişi ister, bir kişi alır. Ne iyi etmişti de beklemişti otuz beş yaşına kadar! Durup durup turnayı gözünden vurmak buna denirdi!

Bunun, üstü kapalı bir evlenme teklifi olduğunu düşündü Maral. Yemekten sonra bir diskotekte dans ederlerken Yannis aklına geldiyse de bunu önemsemedi. Her şeyden önce özgüveni yerine gelmişti.

Alkol, adamın sıcaklığı, duygusallığı, sonunda kendini kadın gibi hissediyordu işte! Levent de Yannis'ten bile yakışıklı gibiydi sanki. Anın tadını çıkarmaya karar verdi. Böyle demiyor muydu internette gördüğü bütün o hisli fotoğraflarda? Ertesi gün izinliydi nasılsa. Geceyi beraber geçirmeyi o da Levent kadar istiyordu ama şartı vardı. Adam bu şarta derhal hay hay dedi, bir taksit tuttu ve Yeni Foça'da bir otele gittiler.

Maral öğlene doğru uyandığında kendini yatakta yalnız bulunca biraz şaşır. Ağrıyan başını ovalarken düşündü.

Seviştiklerini hayal meyal hatırlıyordu ama bu adam nereye gitmişti? Banyoyu kontrol ettikten sonra televizyonun yanında bir not buldu: Seni tanımak güzeldi tatlım ama benim otele dönmem gerek, bugün jüride görevim var. Orada görüşürüz. Levent.

Yatağa oturdu, notu tekrar tekrar okudu. Adamın gece söylediği onca güzel söz, onca güzel cümle nereye saklanmıştı? Kağıdı evirdi çevirdi... İh... Başka bir şey yoktu... Hay Allah! Telefonunu da kaydetmemişti ki adamın...

Herhalde aceleyle gitmek zorunda kalmıştı. Kalkıp duş aldı, giyindi ve aşağı indi. Kahvaltı saati geçmişti. Otelden ayrıldı. Bir şeyler atıştırıp dolmuşla geri döndü.

Otele vardığında saat iki olmuştu. Etkinliğe katılanların hemen hemen yarısı gitmişti. Sordu soruşturdu.

Levent? Emre? Arda? Haa... Onlar İstanbul grubunda. Birkaç saat evvel gittiler.

Nasıl yani?

Maral şaşkın bir halde birkaç kez lobi ve yemek salonu arasında gidip geldi. Sonra kumsala gitti ve Emre'nin yanında görüp sohbet ettiği bir kadına rastladı.

Şaşkınlığını ve yaşadıklarını gayet usta bir şekilde saklayarak kadınla biraz sohbet etti. Emre ve Levent'in evli olduğunu öğrendi.

*

Handan Yannis'le sohbet ettiği gece uzun süre uyuyamadı. Alexis ve Necati'nin dostluğundan çok etkilenmişti. Düşünceleri Güneş ve Yannis arasında dolandı durdu.

Güneş'i hep sağlamış gibi hayatında hissetmesine bir anlam vermeye çalıştı. Sanırım öldüğünü kabullenemedim henüz diye sonuca bağladı.

Yannis'in bakışları, onunla beraberken içinde yükselen coşku, onunla beraberken kendini ağırlıksız hissetmesi... Aşk mı bu diye sordu kendi kendine... Ardından tekrar o huzursuzluk veren his... Bu neydi peki? Neden rahatsız oluyordu?

Her neden rahatsız oluyorsa, bunu ilk defa hissettiğini biliyordu. Ne Aydın, ne beraber olduğu diğer erkekler, ne Çetin'le böyle bir şey hissetmişti. Aşık olsam bile diye düşündü üzgün bir şekilde. Yannis'te beni rahatsız eden bir şey var...

Daha sonra Mecnun'u düşündü. Ne kadar neşeli geliyordu adamın sesi telefonda. Ece'nin ilgisinden hoşlandığı açıkça belliydi. Derviş merviş ama ne de olsa erkek işte diye geçirdi içinden.

Mezarlıkta yarım kalan sohbetlerini bir an önce bitirmek istiyordu. Evin durumu... İşi... Emel'le Tahsin'i faytonla gezdirdiği gün de Handan ne olduğunu anlamadan hesapları ödemişti. Ona biraz ödeme yapmam gerek diye düşündü. Ayrıca konuşmak istediği daha pek çok şey vardı.

Ertesi gün Mecnun'un birkaç gün meşgul olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğradı, birkaç gün Mecnun'la uğraşmak yerine annesinin planlarını gerçekleştirmeye karar verdi. Emel bvir an evvel Uğur ve Aysel'i yemeğe almak istiyordu. Handan, Aysel'in rahatsızlandığı ve hastanede olduğu bilgisine ulaştınca, annesi çok üzüldü. Acaba nesi vardı? Yemeğe gittikleri gece de rengi biraz bozuktu sanki... Sıcaklar ahhh bu sıcaklar! İzmir de iyiydi hoştu ama işte belli bir yaştan sonra insanlar daha serin, Amasra gibi yerlerde yaşamalıydı...

Aysel Hanım'a üzülmeği bırakınca yeniden sıkılmaya başladı. Eeee böyle evde oturup duracaklar mıydı? İh denize de girmek istemiyordu. Çok tuzluydu buranın denizi ve gerçekten soğuktuktu. Madem yemeğe misafir alma zorunluluğumuz yok, Efes'e gidelim o zaman!

Tahsin yemek daveti verme zorunluluğu yoksa Efes'e gidilir, durumunu tam olarak anlayamadı, zaten anlamaya da çalışmadı. Karısının kafasının nasıl çalıştığını anlamaya çalışmayı yıllar önce bırakmıştı. Bu istek, anlaması gereken yeni tartışmalar yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu. Sonuçta hep beraber Efes'e gittiler. Binlerce yıllık antik Yunan kentinin harabelerini, kütüphaneyi ve Meryem Ana'nın evini gezerlerken Emel durmadan konuştu. Handan annesinin neşesinden, konuşkanlığından çok zevk alıyordu, onunlayken sohbet muhabbet eksikliği hiç yaşamazdı.

Yirmi beş otuz yıl evvel de bir okul gezisiyle gelmişti Emel Hanım o buralara. Meryem Ana'nın evinde mum yakmıştı ama öğrencilere dikkat etmekten çok bilgi alamamış, gerektiği gibi görememişti her şeyi... Biraz değişmişti sanki!

Kocas, "Biraz daha eskimiştir haliyle, antik şehir ya! E biz bile antika olduk," dedi. Baba kız gülerken Emel ciddiyetle bu yaptıklarının tarihe saygısızlık olduğunu belirtti.

Şemsiyeyle güneşten korunmaya çalışan kadın, üç cümlede bir çook sıcak diyordu. Hem her şeyi bugün görmeleri şart mıydı canım? Uğur Beylerle gelseler daha mantıklı olacaktı aslında.

“O bu konuları biliyor, değil mi Tahsin? Hadi hemen eve gidelim kızım, gözümün önünde minik minik beyazlıklar uçuşmaya başladı yine! Klimayı da aç! Ama bana doğru üflemesin!”

Güneş batmadan eve dönmüşlerdi.

Sıcak çarpmıştı işte! Midesi de bulanıyordu! Biraz yoğurt yedikten sonra nane ve kekik kaynatıp limon ekleyerek içti. Uyumasa da uzanması gerekiyordu. Ayrıca bir ara Bornova’daki kuzenlerine ve Bostanlı Pazarına da mutlaka gitmeleri gerekiyordu.

*

Aysel tam dört gün ne yemek yemek için ne de tek kelime etmek için ağzını açtı. Uğur’un ve doktorların ısrarı işe yaramadı.

İlk gün kasılarak bayılması, sonraki günler yerini ağlamaya bıraktı. Sakinleştiricilerin etkisi geçince uyanıyor, birkaç saat ağlıyor, tekrar uyuyor ve serumla besleniyordu.

Doktorun elindeki tek bilgi, kadının oğluyla tartıştığıydı. Uğur’a sorduğu sorular ve aldığı cevaplar yetersizdi.

Dördüncü gün akşam başlayan ağlama krizi o kadar uzun sürdü ki Uğur bir an karısının gözyaşını bitirmeye çalıştığını düşündü.

Hemşire seruma sakınleştirici enjektete ettikten kısa bir süre sonra Aysel sessizleşti ve boş boş bakmaya başladı. Ardından bütün gece derin bir şekilde uyudu.

Uğur sabah pencereden dışarı bakarken karısının sesini duydu: “Uğur, hadi eve gidelim. Duş alacağım. Ter kokuyorum.”

Aysel doktorun sorularını yine cevapsız bıraktı ve durmadan aynı şeyi söyledi: “Ben iyiyim. Geçti. Eve gitmek istiyorum.”

Doktor, Uğur’la konuştu ve TSSB (Travma Sonrası Stres Bozukluğu) hakkında uzun uzun bilgi verdi. Kadının etkilendiği konu her neyse, bu konuda konuşması şarttı. Şimdilik bir sakınleştirici yazıyordu ama kadının en kısa zamanda ikna olup doktora gelmesi ve terapi görmesi gerekiyordu.

*

Nurcan ne zaman ne yapacağını bilemez bir durumla karşılaşsa aynı şeyi yapardı: Temizlik.

Rıza yok, Aysel hastanede, Düşün düşün bir yere kadar!

Böyle zamanlarda el işi kâr etmezdi. Bedeni yorulunca rahatlardı. Evin altını üstüne getirdi ve üç gün boyunca aylardır aklına takılan ne kadar iş varsa hepsini halletti. Yıkadı, ütüledi, hurçları yeniden düzenledi, perdeler, halılar, camlar... Ne varsa... Süpürdü, sildi, fırçaladı...

Ev tertemiz olduğunda dertler bitmiyordu elbette ama insan bedeni yorulurken o kadar da düşünemiyor dedi kendi kendine.

Rıza tertemiz eve geldi. Fark etmedi belki ama Nurcan için bunun önemi yoktu. Annesi hep ne derdi? Evini temiz tut misafir gelir, vücudunu temiz tut ölüm gelir.

Bunu hatırlayınca sinirlendi birden: Allah Allah! Sanki kendimiz için bir şey yapmamız yasak! Ne Rıza ne misafir ne ölüm! Kendime temizledim bu evi kendime! Ohhh iyi ettim işte!

Akşam yemeğinde Rıza pek neşeliydi. Anlattı durdu. Allah’tan bir şeyi yoktu kardeşinin, insan rahatlıyordu tabii... Selma da iyiydi. Torun da pek tatlı olmuştu maşallah! Nasıl da düşküdü dedesine!

Sen ne yaptın? Yine akşama kadar Aysel’le miydin? Aaaa Aysel hasta mı oldu? Nesi var? Sınır krizi mi? Amaaan! Bir eli yağda bir eli balda... Kadın milleti değil mi hepsi aynı! Rahat batmış işte!

Nurcan ertesi gün Aysel gelir gelmez ona gitti. Geçmiş olsun dedi. Tüm samimiyetiyle nasıl olduğunu sordu. Aysel’de bir tuhafılık vardı. Yorgundu belli ki. Ertesi gün, daha ertesi gün, hep gitti...

Ama yooo! Bir şeyler değişmişti Aysel’de... Ne olduğunu da tam anlatmıyordu ki! Taylan evlenmek istemiyordu... E bu yeni bir şey miydi? Başka ne oldu? Hiç... Hiçbir şey...

Bana karşı soğuk artık diye düşündü... Benimle görüşmek istemiyor galiba... Ama ben ne yaptım ona?

İşe bak! Ben ona kızgındım... Benim ona kızmam lazım... Soğuk olması gereken biri varsa, o da benim! Konuşmazsam ben konuşmam onunla... Benim küsecek sebeplerim var! Ona n'oluyor? Hem suçlu hem güçlü!

Yok yok! Başka bir şey olmuş! Ağır bir şey! Söylemek istemiyor! Acaba Taylan el mi kaldırdı anasına? Hiii! Allah korusun! Yok yok yapmamıştır! Yapar mı o kadar efendi çocuk? Kimseyi kırmaz Taylan, ki anasına el kaldırsın?

E peki ne oldu? Acaba Uğur mu dövdü? Hiii!

*

Meriç Alaçatı'ya varır varmaz, annesi ve çocuklarına haber verdikten sonra, cep telefonunu kapadı ve çok neşeli bir hafta geçirdi.

Yonca sohbet konusu ne olursa olsun, ilgili bir fıkrası olan insanlardandı. Özellikle Karadeniz fıkralarını şivesiyle anlatır, dinleyenler gülmekten kırılırdı.

Meriç onun ve eşi Murat'ın komşularıyla, arkadaşlarıyla tanıştı. Birlikte yemekler ve tatlılar yaptılar, gece yaralarına dek sohbetler ettiler.

Arkadaşına hastalığından bahsetmedi ve işin aslı, bulunduğu ortamda kendi aklına da pek gelmedi. Hemen hemen her gün denize gidip birkaç saat kaldı, bol bol yüzdü.

Deniz ana sevdam derdi her zaman. Sadece bir gece, uyumadan evvel, ölünce deniz yok Meriç dedi kendi kendine. Yüzemeyeceksin! Bu, büyük ihtimalle son yazın!

Not defterini alıp birkaç satır karaladı:

Ölünce de mi?

Abbb...

Özlediğimiz yetmedi mi

Deniz'i...

*

Emel önce Bostanlı'ya pazara gidelim, sonra da Sakine'ye haber verdim bizi bekliyor deyince, Tahsin kesin bir tavırla, ben gelmem başım tutar diyerek karısını reddetti.

Kadın şöyle bir düşündü ve kocasına hak verdi. Pazara, çok kalabalık deyip girmeyecekti zaten. Sakine de Emel'in kuzeniydi. Ses tonu biraz inceydi kadının. Yok yok, biraz değil çok inceydi tamam ama o n'apsın canım! Allah öyle yaratmış! Biraz da bağırarak konuştuğu için Tahsin'in hemen başı ağrırdı.

Gelmemesi daha iyiydi hem! Sakine kızlarını çağıracaktı. Kadın kadına konuşurlardı.

Acaba bencilce mi davranıyorum diye düşündü bir an. İh... Efes'e gitmişlerdi zaten hep beraber. Akşam yürüyüşlerini de seviyordu adam. Belki bugün Uğur kahvede olurdu. O da orda sohbet ederdi...

Emel pazarda kendinden geçti. Tezgâhın birini bırakıp diğerine koşarken, kızını da peşinden sürüklüyordu! Aaaa şunlara bak ne kadar değişik! Bak bak şuna bak! Bizim oralara hiç getirmiyorlar bunlardan! Aaaa ne kadar ucuz! Ayol on liraya aldığım şu pantolona bak, dikmeçler ayol bu fiyata! Aaaa resmen gece elbisesi bu! Hem de yirmi beş lira! Bak bunu Amasra'da bulamazsın... Kastamonu'da belki! Bulursan da en az yüz elli lira isterler! Şahane bu pazar şahanel!

Handan da çok severdi pazarda gezmeyi ama bu pazarda ya sıcaktan ya da kalabalıktan ötürü kendini kötü hissediyordu. Pazarcıların, alışveriş eden kadınların yüz ifadelerini ve konuşmalarını takip ederek annesine eşlik etti.

Kadının bir tanesinin yanındaki arkadaşına söylediklerini duydu. “Bak bu tişörtler beş lira! Çok güzel, yerine bak! Geçen hafta hem kendime hem kıza beş tane aldım, bugün biraz daha alacağım. Beş lira dediğin ne ayol, bir paket sigara parası. Sigaramız yok içkimiz yok!”

Handan bir an zaman durmuş gibi hissetti. Pazara, kalabalıktaki insanlara ve kendine dışarıdan bakmayı başardı!

Ne oluyor burada?

Mecnun’un söylediklerini hatırladı. Neydi bu alışveriş çılgınlığı? İnsanlar şekere hücum eden karıncalar gibi tezgâhlara saldırıyorlardı.

Annesinin, “Hadi gidelim kızım, baktıkça alıyorum ben,” diyen sesiyle kendine geldi. Elleri poşetlerle dolu olarak arabaya gittiler.

Araba Sakine’nin evinin önünde durduğunda aralarında ufak bir kriz çıktı. Handan, “Anne saçmalama lütfen, bırak şu poşetleri,” diye söylendi.

Emel kararlıydı, tüm poşetleri aldı ve yukarı taşıdı. Hem şimdi arabada bıraksalar Sakine ne aldıklarını görmek isteyecekti, olan Handan’a olacaktı. Bir daha arabaya gitmektense şimdi taşımaları çok daha iyi değil miydi? Biraz öngörülü olmak lazımdı.

Sakine ve kızları kapıyı açınca gürültülü bir kavuşma anı yaşandı. Sarımlar öpüşmelerle özlem giderildi.

Kahveler içilirken Emel bütün aldıklarını, Amasra-İzmir karşılaştırmalı fiyatlarını da açıklayarak gösterdi.

Sakine her kadında doğal olarak bulunan ekonomi uzmanlığını konuştu. “Çok ucuz.”

Emel gülümseyerek başını sallarken zarif bulduğu için aldığı toprak rengi elbiseyi gösterdi. “Şu elbise de otuz lira, inanılmaz, değil mi?” diye söze başladı ve pazarda üç yüz elli lira harcayarak nasıl en az altı yüz lira kâr ettiğini tek tek açıkladı. Kızlar bu muhabbeti gülerken izliyorlardı.

Yıllardır yaşadığı bu kenti benimseyen Sakine, Emel’in açıklamalarını ve ettiği kârı çok iyi anlıyordu, kahvesini bitirirken başıyla onayladı. “Ucuzdur İzmir’imiz.”

Emel hemen karşı çıktı. “Aaaa her şey ucuz değil ama! Yeme içme pahalı şekerim.” Burçin’e dönüp gülümsedi. “Sen nasılsın yavrum, boşanmışsın...”

Sakine’nin başını öne eğmesi dikkatinden kaçmadı. Ne kadar dedikodusunu etmişlerdi Handan Aydın’dan ayrıldığında. Hepsi kulağına gelmişti! Hah işte, ne demiş atalarımız, gülme komşuna gelir başına!

Burçin başını sallayarak cevap verdi. “Öyle oldu Emel teyzecim. Anlaşamadık.”

“Olsun yavrum olsun... İlle de evli kalınacak...” Sakine’ye dönüp imalı bir tonla sürdürdü sözlerini. “Boşanılmayacak diye bir şey yok, değil mi?”

Sakine bu imayı hemen anladı. Onun kızı boşanmışsa, on yıl evli kalıp boşanmıştı. Çocuk yapmıştı! Anlaşmak için her yolu denemişti en azından. Ya Handan? Daha geçen gün Nerimanlardan duymuştu, bir daha evlenecekti de vazgeçti diye.

Kızları arasındaki bu farkın vurgulanması gerekiyordu kuşkusuz. Gülümseyerek Handan’a baktı. “Sen de yine evlenecekmişsin de vazgeçmişsin diye duyduk.”

Handan tam ağzını açacakken Emel araya girdi. “Olmadı o iş. Handan istemedi.”

Sakine sebebi merak etmiyor değildi ama aynı zamanda biyolojik bazı gerçekleri hatırlatmanın da tam sırasıydı. “Niye olmadı kızım? Yani... Yaşın da bir hayli oldu, bak çocuğun olmaz sonra!”

Burçin bakışlarıyla annesine bir şeyler anlatmak isterken Emel kızgın bir ses tonuyla araya girdi. “Ay sen de bir tuhafısın Sakine! Neden olmasın ayol? Tıp ilerledi! Kadınlar şimdi kırk beş-elli yaşına kadar doğuruyor artık!”

Handan sakin bir sesle yavaş yavaş konuştu. “Anne, neden bu konu her açıldığında sinirleniyor ve beni savunuyorsun?” Sakin bir şekilde Sakine’ye döndü. “Ben kısırım Sakine teyze. Çocuğum olmuyor. Bu nedenle bıraktı beni Aydın. Çetin de bunu öğrendince evlenmekten vazgeçti...”

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

Handan dehşete kapılmış görünen annesine bakarak, “Her kadın doğuracak diye bir şey yok. Benim için sorun değil ama annemi çok üzüyor bu konu, ondan böyle savunmaya geçiyor... Konuşmasak daha iyi sanırım,” dedi ciddiyetle.

Sakine eli ayağına dolaşmış vaziyette, “Ben çaya bir bakayım,” diyerek mutfağa gitti. Handan şaşkınlıkla kendisine bakmaya devam eden annesinin yüz ifadesini seyrederken kahkaha atma isteğini zor bastırdı.

*

Uğur kahvede bütün gün sıkılmıştı. Masasına çekilip kitap okumaya çalışmış ama başaramamıştı.

Aklı sürekli Taylan’la meşguldü. Hastanede defalarca okuduğu mektubu neredeyse ezberlemişti ama hâlâ ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyordu... Çünkü doğru dürüst düşünemiyordum dedi kendi kendine... İçim boşalmış gibi... Biriyle konuşmaya ihtiyacım var!

Ekrem’i aramayı düşündü bir an ama bu iyi bir fikir değildi şimdilik. Bu durumu Ekrem’e nasıl açıklarım? Henüz kendim anlayamadım ki!

Saate baktı, yediye geliyordu. Çalışıyorsa da dönmüştür herhalde diye düşündü. Yoksa da n’apalım şansımıza diyerek arabasına atladı ve seranın yolunu tuttu.

Mecnun seraya henüz gelmişti. Şezlonga uzanmış, hafif bir tonda çalan *Portishead*’ten *Cowboys* parçasını dinleyerek yorgunluk atıyordu.

Birkaç gündür Ece ile ara ara mesajlaşıyorlardı ama bu sabah Mecnun, “Naber?” diye sormuş ve henüz cevap alamamıştı.

Merak ettiğini fark edince, n’oluyor oğlum sana yaaa diye düşündü. O sırada telefonuna mesaj geldi: *İnsanlar bir ay çalışıp on bir ay tatil yapmalı.*

Mecnun hemen cevap yazdı: *Veya işini eğlenerek yapmalı.*

Mesajlaşma karşılıklı devam etti:

Bu iş hiç eğlenceli değil.

Niye bırakmıyorsun?

O zaman ne yapacağım?

Gel serada çalış :)

Hemen! :))

Mecnun o sırada seraya Uğur’un girdiğini görünce şaşırıp ve ayağa kalkarken, “Oooo... Uğur abi! Hoş geldin! Hangi rüzgâr attı seni buraya, gel gel buyur,” diyerek tabureyi gösterdi. Adam otururken bedeninin duruşu sıkıntısını ele veriyordu. Mecnun konuyu anlamıştı..

Uğur sakın bir şekilde, “Ben buraya Taylan’la ilgili konuşmak için geldim,” dedi.

Mecnun doğrudan adamın gözlerine bakarak sordu: “Konu ne?”

“İşte biliyorsun... Onun durumu...”

Mecnun lafı hiç uzatmadı. “Taylan’ın durumunda ne var?” Uğur çiçeklere bakarak susunca sözlerini sürdürdü. “Taylan’ın Jane veya Ayşe diye bir sevgilisi olsaydı benimle konuşmaya gelecek miydin Uğur abi? Kendine bu soruyu sor önce... Evet, gelirdim, Taylan’ın bir kızla ilişkisini de seninle konuşurdum diyorsan buyur konuşalım!”

Uğur başını salladı. “Tabii gelmezdim o zaman!”

“E şimdi niye geldin?”

Adam sıkıntıyla cevap verdi. “Bilmem.”

“Ben söyleyeyim mi niye geldiğini?”

Uğur gülümsedi. “Söyle bakalım.”

“Uğur abi... Geldinçünkü bir probleme sahip olduğumu düşünüyorsun. Bence ortada bir problem yok.”

“Ama durumunu... Yani. sen taaa başından biliyormuşsun... Bize hep yalan attı Mecnun!”

“Yalan mı attı, gerçeği mi söylemedi?”

“İkisi de aynı şey!”

Mecnun güldü. “Aynı şey değil! Bu toplumda dürüst insanlar yalan atmaya kendilerine yediremez ama korkularından gerçeği söyleyemeyebilirler. Kaç yaşındasın Uğur abi, bunu benden iyi bilirsin!”

Uğur başını salladı ve iç geçirerek sordu: “Ben korkulacak adam mıyım Mecnun?”

Mecnun omzunu silkti. “Onu ben bilemem. Aranızdaki baba oğul ilişkisini bilemem ki ben! Ama...”

“Evet?”

Mecnun gülümseyerek, “Bir durum var diye buraya geldiğine bakılırsa... Korkulacak olmasan bile oğluna çok yakın bir baba olmadığın da kesin,” dedi.

Uğur gülmeye çalıştı ama kırılmıştı. Üst üste bu kadar kırgınlığı kaldıramadı birden. “Aklına her geleni söyle sen de!? Hiç düşünme karşımdaki kırılacak mı üzülecek mi diye. Ah Mecnun!”

Mecnun adamın dizine vurduktan sonra yavaş yavaş konuştu. “Söylediğime kırıldığını düşünüyorsun ama gerçek bu da değil. Kırılıp üzülmene sebep olan yine kendinsin. Ben...”

Gülümsedi. “Lafı topaç etmeyi beceremem Uğur abi. Sen yıllardır onca kitap okursun, sen söyle bana, buraya neden geldin?”

Uğur düşündü düşündü ve nihayet, “Dertleşmek için... Biliyorsun işte, kimseyle konuşamam bu konuyu,” dedi.

Mecnun gayet doğal bir şekilde sordu: “Dert ne?” Adam cevap vermeyince devam etti konuşmasına. “Ortada dert falan yok. Taylan hırsızlık mı yaptı? Onun bunun dedikodusunu mu yaptı? Katil mi oldu? İftira mı attı? Tecavüz mü etti? Orman arazisine villasını mı dikti?” Güldü. “Taylan politikaya atılıyor desen derdini anlarım bak...” Yumuşak bir sesle açıkladı fikrini. “Ne durumun kendisi dert, ne de kimseyle konuşman gerekiyor. Oğlun bir kadınla yaşasa veya evli olsa, bunu kimseyle konuşacak mıydın? Hayır! Kendinle bile konuşmayacaktın, aklından bile geçmeyecekti. İyi düşün bak, aynen dediğim gibi olacaktı. Şimdi farklı olan ne?”

Uğur bir süre düşündükten sonra, “Haklısın galiba,” dedi.

Mecnun gülümseyerek ayağa kalktı. “Ama ben seni de anlıyorum Uğur abi, yeni bir durum senin için ve kendini çözmeye çalışıyorsun sen... Heteroseksüelliği tek normal kabul eden toplumu hiç sorgulamana gerek olmadı, Taylan sorgulamak zorundaydı, o yüzden oğlundan uzaklaştın. Verebileceğim tek akıl bu, meselenin Taylan'dan ziyade seninle ilgili olduğunu anla. Kendin düşün, kendin karar ver. Ben yardım edemem, ben eşcinsellik, transseksüellik, heteroseksüellik, toplumun isimleri, toplumun yaftalarıyla ilgilenmem biliyorsun.” Uğur'un gözleri ellerine odaklanmıştı, hiç sesini çıkarmadan geç adamı dinliyordu. Mecnun yumuşak bir sesle devam etti. “Sen düşün, anla, hem kendini, hem oğlunu anla. Şimdi sinirleneceksen, öfkeleneceksen, üzüleceksen de tam olarak neye tepki vereceğini iyice anla, gerçekten Taylan'a mı, yoksa hiç sorgulamadığın bir takım yargılara mı? Ah sen ne güzel insansın Uğur abi! Esmeden gürelemeden önce durup düşünebiliyorsun. Tanıdıklarımın çoğu kafa karışıklığını çoktan öfkeye, şiddete dönüştürmüştü.” Tam duracakken birden aklına gelen bir düşünceyle ayağa fırladı Mecnun. “Ama bir film izlemiştim ve zannedersen... Belki o film sana yardımcı olabilir. Bekle biraz...” Birkaç dakika sonra elinde bir filmle döndü ve sessizce oturmaya devam eden Uğur'a uzattı. “İzle bunu. Seyrettiğim en iyi filmlerdendir.”

Uğur elindeki DVD'yi inceledi ve alçak sesle filmin adını okudu: *Philadelphia. Tom Hanks.*

*

Çocuğu için endişelenenler sadece Taylan'ın ailesi değildi. Emel akşam yemeği boyunca söylenmişti. Handan bulaşıkları yıkarken, o da kahve pişiriyordu. Konuyu kapamaya hiç niyeti yoktu. “Yaptığın iş mi şimdi kızım? Laf alıp başını gidecek şimdi.”

Handan omzunu silkti. “Aman annece, şaka olduğunu açıkladın ya!”

“Sanki çok inanırlar artık!”

“İnanmasınlar...”

“Kızım adın kısıra çıkacak farkında mısın?”

“Çıksın... Sana ne bundan anne yaaa? Çıkarsa benim adım çıkacak! Aaaa!”

“Ayyy! Pesss! Kendini kötülemeye ne kadar meraklısın!”

Handan güldü. “Anne... Ağzından çıkanı ne zaman kulağın duyacak senin?”

“Ne dedim şimdi ben?”

“Kısır olmaya, kötü dedin. Dolayısıyla çocuğu olmayan kadınların kötü bir durumda olduğunu ima ettin!”

Emel bir an düşündü. “Ben öyle demek istemedim ki.”

“Hııı. Hep öyle olur zaten! Hep iyi niyetle bir şeyler dersin ama sonu hep kötüye gider. Gerçekten çocuğum olmuyor belki?”

Emel şaşırıldı. “Ama Aydın’layken, ben sormuştum da... Sen o zaman bana çocuk istemediğini söylemiştin. Yoksa... Sen ne demek istiyorsun Handan?”

“Anne, ben sana sadece bir şey diyorum: Lütfen benim özel hayatımı herkesle konuşma. Hatta mümkünse düşünme de! Gereksiz konular bunlar...”

Emel kahvenin köpürmesini bekliyordu. “Ben kimsenin özel hayatını falan konuşmuyordum. Duymadın mı Sakine’nin dangalaklığını? Hemen lafi evlenemeyişine getirdi. Sen de Çetin beni bıraktı deyip ağzına laf verdin.”

“Ondan önce Burçin’e boşanmışsın diyen kimdi peki?”

Emel kahveyi fincanlara paylaştırdı. “Offf Handan, sorguya mı çekiyorsun beni? Her şeyin iyisini sen bilirsin zaten! Nerde ne konuşacağımı senden mi öğreneceğim?”

Handan annesinin arkasından bahçeye doğru yürürken, “Yooo... İstedğin gibi konuş ama herkes de senin istediğin gibi konuşmaz, unutma,” dedi.

*

Oteldeki etkinlik sona ermiş ve bunalıcı kalabalık dağılmıştı. Rafet ve Yannis akşam yemeğinden sonra bahçede biraz sohbet ettiler. Rafet yorgun olduğunu, odaya Atlas’ın yanına gideceğini ve muhtemelen onunla uyuyup kalacağını söyleyince, “Rafet abla, yarin ben gelmemsem? Halledebilir misin?” diye sordu Yannis

Rafet merak etti. “Neden? İşin mi var? Bir şey mi oldu?”

“Yooo yooo... Yani bir isim var tabii, İzmir’e gideceğim.”

“Ne yapacaksın İzmir’de?” Hemen bir tahminde bulundu. “Yoksa Handan’la mı gidiyorsun?”

Adam güldü. “Niye öyle dedin?”

“E kaç gündür gelmedi. Sen de meşguldün. Son halinizi düşününce... Özlemişsinizdir birbirinizi diye düşündüm.”

Yannis başını iki yana salladı. “Yok. Handan’la gitmeyeceğim. Ama...”

“Ama?”

“Handan geçen gün Günes’ten , onu özlediğinden bahsederken birbirlerine değişik hediyeler aldıklarını söyledi. Kemeraltı’na gideceğim.”

Rafet tam anlayamamıştı. “Handan’a hediye almaya?”

Yannis başını salladı. “Hıhı.”

“Peki ne alacaksın?”

“Bilmem.”

Rafet gülerken hemen fikrini söyledi. “Bence şöyle güzel bir yüzük al. Hazır annesi babası da burdayken gidip isteyelim.”

Yannis başını salladı. “Öyle bir sey almayacağım. Özel bir sey...”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum ama... Görünce bilirim.”

Rafet anlamayarak başını eğdi. “E hadi git bakalım.”

*

Handan kalkar kalkmaz Mecnun’u aradı. “Alooo...”

“Buyur Kontes! Fayton mu lazım?”

Handan güldü. “Yok yok. Kaç gündür görüşemiyoruz, amma çalışkan oldun. Bugün de meşgul müsün?”

“Hayır. İşi bitirdim. Bugün tembellik edeceğim.”

“E hadi kahvaltıya gel o zaman.”

“Benim yumurtam katı olsun, hemen çıkıyorum.”

Birkaç gündür neler yaptıklarından bahsederek kahvaltı ettiler. Emel sanki ısınıyorum bu bahçıvan çocuğa diye düşündü. Çok neşeli ve konuşkandı aslında. Severdi konuşkan insanları. E artık Handan’la arkadaş olduğu da kesindi. Tahsin de sevmişti bu çocuğu üstelik. Ne güzel açıklıyordu yaptığı işi.

Yaklaşan seçimler nedeniyle sırayla geçen parti arabaları yüzünden sokaklar gürültülüydü. Tahsin ona siyasete nasıl baktığını merak ediyordu. “İyi bakmıyorum. Siyaseti sevmem, politikacılardan hiç hoşlanmam. Şuur denen dört harf, binde birinde varsa ne âlâ... Hele insanların değer verdiği şeyleri politik malzeme olarak kullananlarının ölüsünü bana verseler, bahçeme gübre bile yapmam.”

Herkes gülerken Tahsin başını salladı. “Eeee,memleket çok değişti. Siz burda, İzmir’desiniz de fark etmiyorsunuz belki, ama iç taraflara git, muhafazakârlık aldı başını gidiyor. Bizim oralar bile eskisi gibi değil artık evladım...”

“Bilirim bilirim, ben de bilirim. Annem Konyalıydı benim, dedeme herkes Hacı baba dermiş. İç yüzünü, ciğerini bilirim onların...” Gülümsedi. “Size bir hikâye anlatayım, annem anlatmıştı. Çok güldüğüm bir hikâyedir. Dedem... Ben tanımadım...” Duraksadı. “Ailevi nedenlerle... Çok zenginmiş, işte malı mülkü çokmuş. Konyalılar, malum çok dine düşkün bilinirler ya hani, muhafazakâr da bir şehir... Yani nasıl desem... Çarşıda pazarda,günde iki kez fazladan Allah deseler sevap kazandıklarını düşünüyorlar gibi geldi bana...”

Handan araya girdi. “Sorma yaaa! Şimdi internette de moda. Kartların, ilgili ilgisiz resimlerin üzerine, kocaman kocaman Hayırlı Cumalar, Hayırlı Kandiller yazıp yazıp paylaşıyor herkes. Sanki bu Cuma günü yeni çıktı, daha evvel takvimlerde yok muydu bu? Ben kimsenin kimseye Cuma günleri Hayırlı Cumalar dediğini hatırlamıyorum. Sonra Salının suçu ne? Hayırsız mı Salı? Anlamıyorum.”

“Anlamayacak ne var Kontes? Teknolojik sevap olayı...”

Handan güldü. “Neyse, geçelim bunu. Hadi anlatsana... Sonra?”

Mecnun konuşmasına devam etti. “Dedem de onlardan biriymiş işte. Konya’da bazı eski apartmanların üstünde de Mülk Allah’ındır yazar, ben bizzat gördüm birkaç tane... Yani bunu niye yazarsın adam! Bu nasıl bir zihnin ürünüdür? Apartmana da yazıyor ki ekstra sevap gelsin, bonus kazanacak ya! Tüccar kafa işte!”

Emel hikâyeyi merak etmişti. “Eeee? Dedenle ne ilgisi var?”

“Dedemin apartmanlarında da yazarmış bu: Mülk Allah’ındır... Neyse işte, dedem tabii kiraya veriyormuş bu evleri. Üniversite ilk açıldığında kızlarla erkekler aynı eve giriyor günah diye öğrencilere uzun süre ev vermemişler. Özellikle dedem gibi Hacı olanlar. Sonra bakmışlar ki öğrenciler yüz liralık evlere üç yüz-beş yüz veriyor, günah doğal olarak önemini kaybetmiş, dedem de evlerini öğrencilere vermeye başlamış. Günahla sevap arasında iki-üç yüz liralık bir fark var anlayacağın...”

Tahsin gülerken Handan sordu: “Sonra?”

“Sonra bir gün öğrencinin biri kirayı geciktirmiş. Dedem çalmış kapıyı, kirayı almaya geldim demiş. Öğrenci de fırlama bir şeymiş herhalde. Hacı baba demiş, ben sana kirayı getirecektim ama apartmandaki yazıyı görünce vazgeçtim. Dedem şaşırmış, ne yazısı oğlum demiş. Çocuk Mülk Allah’ındır yazıyor ya, mülk senin değil demek ki deyince, şöyle bir duraksamış dedem. Sonra, “Mülk Allah’ın tabii... Mülk Allah’ın da kirası Hacı babanın hay yavrum demiş.”

Mecnun gülümserken diğerleri kahkahaya boğuldu.

Nurcan kahvaltı eder etmez Aysel'e gitmişti. Havadan sudan konuştular biraz. Aysel'in yine keyfi yok gibiydi. Nurcan'ın bu duruma canı sıkıldı.

Hani arkadaşını tanımasa, beni istemiyor diye düşünürdü. Ancak onu neşelendirmenin yolunu biliyordu. Coşkulu bir sesle sordu: "Aysel, kahve yapayım mı? Balkonda içeriz şöyle ha? Sana fal da bakarım?"

Sabit bir şekilde televizyona bakan kadın omzunu silkti. "Yaaap, içeriz ama fal istemem. Fallık bir durum yok."

Nurcan şaşkınlıkla mutfağa geçti, kahveleri yapıp getirdi ve balkona oturdular. Aysel konuşmadıkça üstüne alınıyordu. "Aysel... Bak böyle yapma lütfen."

"Ne yapmayayım?"

"Böyle sessiz sessiz oturma! Her zamanki Aysel olsana artık!"

"Ben her zamanki gibiyim zaten."

"Değilsin! Bir şeye bozulduysan söyle. Böyle susma!"

"Keyfim yok Nurcan! Seninle ne ilgisi var?"

"E anlat bana rahatla!"

"Ben rahatım zaten... Sadece... Neyse..."

"Sadece ne? Söylesene gerisini!"

Aysel'in gözleri doldu. "Ben ana değilmişim be Nurcan!"

"Haydaaa! Bu nerden çıktı şimdi? Hiç öyle şey olur mu?"

Arkadaşı başını salladı. "Olur olur. Oldu işte! Yıllaaardıroğlumun... Taylan'ın gözünde... Çöp kadar değerim yokmuş benim... Doğur, büyüt, hastalandığında uyuma... Okut... Saçını süpürge et! Sonu bu olsun... Ben ana mana olamamışım Nurcan... Yat kalk iki kızın olduğuna dua et sen!"

"Bak şimdi! Aysel saçma sapan konuşuyorsun! Taylan sana çok değer verir. Seni çok sever... Nerden çıkarıyorsun bunları sen ya! Çocuk senin istediğin biriyle evlenmedi, biraz tartıştınız diye! Neler söylüyorsun böyle?"

Aysel başını öne eğerek, "Öyle öyle..." dedi.

*

Handan Mecnun'la limana gidip bir şeyler içerek yarım kalan sohbete devam etmek istiyordu. Tam bahçe kapısından çıkmışlardı ki Mecnun'un eski arkadaşlarından biriyle karşılaştılar. Genç adam ona sarılırken, "Ufak ufak düştüğünüze göre yaz geldi demek..." diyerek Gürsel'i Handan'la tanıştırdı.

"Hadi beraber kahveye gidelim bir çay içmeye... Hayatta bırakmam seni!" dedi Gürsel Mecnun'a dönerek. Handan onun da arkadaşını özlemiş olduğunu görünce merak ettiği konuları sonraya bıraktı ve sohbet ederek yürümeye başladılar.

Gürsel Ankara'da yaşıyor ve devlette mühendis olarak çalışıyordu. Handan'ın buraya yerleşmesinden ve Ankara'dan bahsederken kahveye vardılar. Herkesten uzakta, bahçenin en uçundaki masaya oturdular. Handan, Gürsel ve Mecnun'un çocukluk ve gençlik anılarını dinledi biraz. Ta ilkokuldan lise sona kadar beraber okumuşlardı.

O sırada kahvenin önünden geçen parti arabaları diğer masalarda ateşli politik tartışmaların başlamasına neden oldu. Kahvenin müdavimleri kendi aralarında kaynakları böyle gereksizce kullanan devlete atıp tutmaya başladılar, genel görüş bu partilerin al birini vur ötekine olduğu için kimse birbirine de girmiyordu! Gürsel de Handan ve Mecnun'a Ankara'da yaşanan rezilliklerden bahsetmeye başladı hemen. Mecnun arkadaşının ateşli solculuğuyla hep eğlenmişti. Hiç sözünü kesmeden, gülümseyerek dinliyordu arkadaşını. Marx'ı kendisi okumamıştı ama arkadaşının da heyecanına yenik düşüp fazla anlamadan atıp tuttuğundan emindi. Ülkedeki muhafazakar eğilimi Marx'ın savunduğunu iddia ettiği dinin zararlarına bağlayıp her bozukluğu açıklamaya girişmişti yine. Politika ve inançlar, konuşmaktan hiç hoşlanmadığı iki konuydu Mecnun'un aslında. Gürsel de bunu bilirdi ama ne zaman bir araya gelseler şansını zorlardı.

"Ülke kesinlikle üstü örtülü bir faşizmle yönetiliyor," dedi Gürsel. "Sizce de öyle değil mi?"

Mecnun sırtarak, “Oğlum bıkmadın mı lan bu konuları konuşmaktan? Boynundaki damarlar şişiyor, ne bu öfke?” diye sordu.

Gürsel sakin olmaya çalışarak cevap verdi. “Bu yobazlarla ben her gün beraberim, sen tabii burda çiçek böcek yaşıyorsun oğlum... Bak sana söyleyeyim, birkaç yıla kadar burda denize giremeyecek kimse!” Handan’a döndü. “Uçan kuşu içeri atıyorlar, memleket böyle zulüm görmedi,” diye başlayıp Menderes döneminden bu yana insanların nasıl uyutulduğunu uzun uzun açıkladı. Konuşmasını *Das Kapital*’den *Nutuk*’a kadar birçok kitaptan alıntıyla süsledi.

Handan onu dinlerken, iyi bir konuşmacı olduğunu düşündü önce ama konu dinlere gelince, konuşma tarzı, ateş püskürmesi, genç kadının biraz irkmesine neden oldu. Dünyayı kurtaracak tek şeyin ateizm olması fazla cesur bir iddia gibiydi sanki..

“Mutlak özgürlük sadece ve sadece ateizmle mümkündür! Yeter artık bu dünyanın dinlerden çektiği!” diye bitirdi adam sözlerini. Mecnun’un istifini bozmadan sırtıttığını görünce kızdı ve şakayla karışık çay tabağındaki şekerin birini arkadaşına fırlatırken Handan’a döndü. “Bu da böyle işte! Apolitik herif! Böyle sırtır! Hiçbir tartışmayı ciddiye almaz! Hiçbir şey söylemez!”

Mecnun gülerek, “N’oldu şimdi sen bu kadar laf edince? Herkes ateist mi oldu?” diye sordu.

“Oğlum olmadı tabii... Ama hepimiz konuşursak bir şeyler değişecek! Senin gibi sırtınca değişmeyecek herhalde! Sen sırt böyle şimdi! Bakalım özgürlüğün elinden gidince de böyle sırtabileceğin misin?”

Mecnun gözlerini kısarak, “Sana ciddi bir şey soracağım Gürsel...” dedi. “Söylesene bana özgürlük nedir?”

“Özgürlük, her insanın sahip olması gereken en temel haktır, bu konuda yüz binlerce kitap var! Felsefe tarihini okuman lazım... Aydınlanmacılıktan sonra ilkeselleşti... Birçok açıdan ele alınabilir... Bireysel özgürlük var, toplumsal özgürlük var... Ne demek özgürlük ne demek ya! Bilmiyorsun sanki! Aştan bile önemli oğlum!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: “Bak seen! Kim karar vermiş buna?”

“*Goethe* der ki: Aşkım için her şeyden vazgeçerim fakat özgürlüğüm için aşkımdan da vazgeçerim. Bu kadar önemli yani...”

Handan, “Güzel söz,” dedi.

Mecnun şöyle bir düşündü. “İh... Güzel belki ama gerçekle ilgisi yok.”

Gürsel dalga geçerek sordu: “Nesi yanlış Mecnunum? Açıkla bakalım!”

Mecnun başını kaşdı. “Şimdi... Bunu söyleyen...”

Gürsel hemen araya girdi. “*Goethe*!”

Mecnun eliyle dur işareti yaptı. “Her kimse işte... Aşkı için her şeyden vazgeçiyor, sonra özgürlüğü için de aşkımdan vazgeçiyor. Ya biri olacak ya öbürü... Yani vazgeçmek fiiliyle bakıyor hayata adam. Bu kısım sakat zaten ama burayı geçelim. En vazgeçilmeyecek olan da özgürlük. Doğru anlamış mıyım aslanım?”

“Tamamen doğru!”

“Ama hâlâ tutunduğu bir şey var, özgürlük... Ondan vazgeçemiyor. Yanicümlenin kendi içindeki mantığına ters bir durum değil mi bu? Vazgeçemediği bir şey duruyorsa hâlâ nasıl özgür?” Mecnun bir an durup düşündü, sonra biraz aksi bir tavırla ekledi. “Bana zaten bütünüyle ters.”

Handan ve Gürsel aynı anda sordular: “Niye?”

“Çünkü son tahlilde özgürlük vazgeçecek bir şeyinin olmamasıdır. Sahipsen de köleysen de özgür olamazsın. Burada hâlâ sahip olduğun bir şey var, özgürlük diye bir kavrama sahipsin. Özgürlük insanın sahip olacağı değil yaşayacağı bir şeydir, özgürlük benim için önemli diye özdeyişler üretmenin bence hiçbir anlamı yoktur. Örneğin şu anda hapiste haksız yere, sebep bile gösterilmeden tutulan birçok kişi var. Onları bekleyen gardiyanlardan ya da onları içeri koyanlardan özgür yaşayabilirler ve bence bazıları yaşıyor da! Haksız mıyım? Tutsaklık özgürlüğün karşıtı mıdır? Bence değil.”

Gürsel hemen, “Ama olur mu?” dedi.

O sırada kahveye genç bir adam geldi ve onlara selam verdi. Mecnun hemen ayağa kalktı. Gürsel'in kızgınlıkla sırtını döndüğünü görünce, "Oooo n'aber Bülent?" diyerek gidip adama sarıldı ve içeri geçtiler.

Handan gelen kişinin kim olduğunu sorunca Gürsel açıkladı. "Bülent, sınıf arkadaşımızdı. İlkokul ortaokul neyse de lise sonda dershanenin birine gitti, üniversitede de cemaatçi olup çıktı! Yobazın teki!"

On dakika kadar sonra Bülent kahveden ayrılırken Mecnun da masaya döndü. "Oldu mu şu yaptığın Gürsel? Ayıp lan! Selam verdi çocuk..."

"Ne ayıbı oğlum? Memleketin altına dinamit koydular! Yobaz sürüsü!"

Handan bir Mecnun'a bir Gürsel'e bakıyordu. Tansiyon yükselmesin diye araya girme ihtiyacı duydu. "Üçünüz de yıllardır tanışıyorsunuz ve aynı okuldaydınız anladığım kadarıyla."

Mecnun sakın bir şekilde, "Aynı okulda ve aynı sınıfta..." Ellerini açarak işaret etti. "Ama işte..."

Gürsel araya girdi. "İşte bazılarımız böyle yobaz oldu!"

Mecnun gülerek, "Gürseeel, unuttun herhalde ortaokulda kimin yobaz olduğunu," dedi.

"Ama oğlum o zaman ben küçüktüm! Okumamış etmemiştim."

"Ortaokuldayken Bülent dinsizdi ama Gürsel her şeye sevap günah diyen bir çocuktur. Valla şimdiki hâlini göre en çok küçük Gürsel ayıplardı."

Genç kadın gülmeye başlayınca Gürsel açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Ya ben o zaman ailemin tesirindeydim. Dindar onlar."

"Tesadüfe bak ki Bülent'in de annesi dinsiz, babası ateist!"

Gürsel Mecnun'un bu kadar eğlenmesine anlam veremiyordu. "Eeee? Bu neyi açıklar?"

Mecnun omzunu silkti. "Belki hiçbir şeyi... Belki sadece ailelerinize tepki ikinizin durumu da. Bilmem ve beni de ilgilendirmez. Ama kesin olan bir şey var..."

"Neymiş o?"

"Görüşleriniz değişik ama bu hayatta ikiniz de aynı yerde, aynı noktadasınız!"

Gürsel işte buna dayanamazdı. "Saçmalama! İnsanın görüşü değişir de nasıl aynı yerde olur?"

Mecnun gülümseyerek, "Şöyle olur aslanım bak," dedi ve eliyle iki çay kaşığının sapını ters yönde birleştirdi. "Biri Bülent biri Gürsel bunların bak. Gördükleri manzara farklı. Buna sorsan sardunyaları anlatır, buna sorsan kahvenin duvarını... Bak dikkat et, döndürüyorum... Şimdi şu, ağacı anlatacak, şu da yoldaki arabayı... Görüyor musun? Söyledikleri farklı ama buldukları yerde milim değişiklik yok, aynı yerdeler!"

Arkadaşı bir şey söylemeyince Mecnun sözlerine devam etti. "Bu ülkedeki çoğu kişi böyle iştel Solcusu, sağcısı, liberali, milliyetçisi, dincisi... Dön sağa başka şey söyle, dön sola başka şey söyle... Şiddet, kin, düşmanlık..." Gülümsedi. "Ortaokulda da böyle... Boynundaki damarları çıkara çıkara dinsizlere, ateistlere nutuk atardın! Hatırladın mı? Selin diye bir kız vardı hani?"

Gürsel gülmeye başladı. "Ben ona âşıktım lan... Dinsiz olduğu için çok üzülüyordum evlenemeyeceğiz diye..."

Handan ve Mecnun kakhaha atınca Gürsel bir süre düşündükten sonra sordu: "Sen nerde duruyorsun peki?"

Mecnun kaşlarını kaldırarak cevapladı arkadaşının sorusunu. "Ben durmam oğlum... Sen benim durduğumu ne zaman gördün? Hareket ve bereket olayıdır hayat! Uğraşmam böyle boş duraklarla! Gördüğümü anlatmak için bile durmam. Yaşarım sadece! Ama fark ederim, en azından fark etmeye çalışırım yaşadığım şeyleri... Mesela demin, alınmayan bir selamın çıkardığı acı sesi fark ettim..."

"Yaaa!"

"Yaaa! Siz aynı yerde sağa sola dönün. Farklı şeyler görünce, ilerledik zannedin bakalım! Hareket etmeden nasıl ilerleyebilir insan?" Ayağa kalktı ve gülümsedi. "Hadi... Yeter bu kadar felsefe! Denize doğru yürüyelim."